

законодавцем та вимагають більше докладного вивчення. Окреслені елементи правового статусу державних службовців зафіксовані в законодавстві України і вимагають подальших вивчення і врегулювання відповідно до вимог демократичного суспільства.

Список використаних джерел:

1. ЗУ Про державну службу Верховна Рада України; Закон від 10.12.2015 № 889-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/889-19>
2. ЗУ Про запобігання корупції Верховна Рада України; Закон від 14.10.2014 № 1700-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>
3. Людькова І. Що до поняття правового статусу державного службовця [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.univer.kharkov.ua/bitstream/123456789/8464/2/Lyudkova.pdf>
4. Битяк Ю.П. Державна служба в Україні: проблеми становлення, розвитку та функціонування: Автореф. дис... д-ра юрид. наук: 12.00.07 / Ю.П. Битяк; Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. – Х., 2006. – 40 с. – укр.

Драшпуль В.С.

студентка,

*Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого*

ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАТРИМАННЯ ОСОБИ, ЯК ЗАХОДУ ПРИПИНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ

Заходи адміністративного припинення є різновидом заходів адміністративного примусу, які безпосередньо виявляються у фізичному чи психічному впливу на особу, з метою припинення правопорушень. Їх застосування забезпечує припинення посягань на права та свободи громадян, держави, громадських об'єднань. Одним із різновидів заходів припинення адміністративного правопорушення є адміністративне затримання особи.

Згідно ст. 260 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), у випадках, прямо передбачених законами України допускаються адміністративне затримання особи. В главі XX КУпАП та наказу МВС України від 06.11.2015 № 1376 «Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції» (далі – Інструкція) міститься вимоги щодо складання протоколу, строк затримання, а також визначаються органи, які уповноважені застосувати цей захід примусу. Відповідно до частини другої статті 261 КУпАП про місце перебування особи, затриманої за вчинення адміністративного правопорушення, негайно повідомляється її родичам, а на її прохання – також власнику відповідного підприємства, установи, організації або уповноваженому ним органу.

Важливою гарантією додержання прав і свободи людини при застосуванні таких заходів припинення – можливість отримання безоплатної вторинної допомоги згідно із Конституцією України та Закону України про «Безоплатну правову допомогу». Слід звернути увагу також на строк затримання особи. Згідно рішення Конституційного суду України від 11.10.2011р. № 10-рп/2011, затримання особи – винятковий тимчасовий запобіжний захід, максимальна тривалість якого, не повинна перевищувати сімдесяти двох годин. Основними ознаками адміністративного затримання є: примусовий характер; правовий характер; офіційний, державно-владний характер; множинність суб'єктів застосування; суб'єктом щодо якого здійснюється таке застосування є фізична особа [1, с. 16].

Проте на практиці при застосуванні адміністративного затримання відбувається весь час порушення основних конституційних прав та свобод людини. Згідно ст. 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) та ст. 29 Конституції України кожен має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути позбавлено свободи, крім таких випадків і відповідно до процедури, установлені законом. А також кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правничою допомогою захисника.

Так у справі «НЕЧИПОРУК І ЙОНКАЛО ПРОТИ УКРАЇНИ» заявник стверджував, що його затримання не ґрунтувалось на обґрунтованій підозрі у вчиненні ним правопорушення. Він також зазначив, що його затримання взагалі не було задокументовано. У своєму рішенні Європейський суд з прав людини (далі – Суд) вказав, що термін «обґрунтована підозра» означає, що існують факти або інформація, які можуть переконати об'єктивного спостерігача в тому, що особа, про яку йдеться, могла вчинити правопорушення. Вимога, що підозра має ґрунтуватись на обґрунтованих підставах, є значною частиною гарантії недопущення свавільного затримання і тримання під вартою. Більше того, за відсутності обґрунтованої підозри особа не може бути за жодних обставин затримана з метою отримання від неї фактів чи інформації, які можуть служити підставою для обґрунтованої підозри. Суд також наголошує, що не задокументоване затримання особи свідчить про абсолютне ігнорування принципово важливих гарантій статті 5 Конвенції і виявляє грубе порушення цієї статті.

Отже, адміністративне затримання особи є реагуванням органів державної влади на протиправну поведінку. Оскільки він відноситься до заходів адміністративного припинення, то основною метою його застосування є примусове припинення правопорушень; забезпечення притягання винних до відповідальності. Одними з найголовніших вимог застосування цього заходу є законність, верховенство права, а також неприпустимість свавілля в діяльності уповноважених органів. Згідно статті 5 Конвенції поняття законності є одним із ключових в оцінюванні всіх випадків обмеження свободи людини та громадянина [2, с. 139]. Проте як показує практика, працівники правоохоронних органів в більшості випадках порушують вимоги закону під

час затримання особи, а затримана особа, у свою чергу, не знає механізмів захисту своїх прав. Отже, цей захід адміністративного припинення потребує доповнення та вдосконалення.

Список використаних джерел:

1. Коломоєць Т. О. Феномен адміністративного затримання як заходу адміністративного припинення : монографія / Т. О. Коломоєць, А. В. Столітній. – Запоріжжя : ЗНУ, 2012. – 216 с.

2. Живко М. Зміст поняття «адміністративний примус» і його роль в адміністративній діяльності органів внутрішніх 27 справ / М. Живко, Х. Босак // Юрид. вісн. – 2015. – № 2. – С. 137–142.

3. Рішення Конституційного суду України від 11.10.2011р. N 10-рп/2011 [електронний ресурс] / <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v010p710-11>

4. Кодекс України про адміністративні правопорушення: зі змінами. – С.: ТОВ «ВВП НОПІС», 2017. – 296 с.

5. Наказ МВС України від 06.11.2015 № 1376 «Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення в органах поліції» [електронний ресурс] / <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1496-15>

Єременко М.О.

студент;

Шлапко Т.В.

*кандидат юридичних наук, доцент,
Навчально-науковий інститут права
Сумського державного університету*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ІНВАЛІДІВ

На теперішній час рівень соціально-економічного забезпечення населення в Україні є одним з найнижчих серед європейських країн. Такий стан справ однозначно свідчить про складне соціально-економічне становище інвалідів в Україні. Тому реформування соціальної сфери потребує особливої уваги з боку держави щодо належного правового забезпечення прав інвалідів. Вищезазначені обставини актуалізують питання вдосконалення адміністративно-правового регулювання у сфері забезпечення прав інвалідів.

Конвенція ООН про права інвалідів не містить однозначного визначення поняття «інвалідність». Ст. 1 Конвенції визначає, що до осіб з інвалідністю належать особи зі стійкими фізичними, психічними, інтелектуальними або сенсорними порушеннями, які при взаємодії з різними бар'єрами можуть заважати їхній повній та ефективній участі в житті суспільства нарівні з іншими. Ст. 3 містить загальні принципи дії Конвенції: а) повага до притаманного людині достоїнства, її особистої самостійності, зокрема свободи робити власний вибір, і незалежності; б) недискримінація; с) повне й ефективне залучення та включення до суспільства; д) повага до особливостей